

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ

Αυτοβιογραφικό χιούμορ

Από τον ΒΑΓΓΕΛΗ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Το χιουμοριστικό γράψιμο (δεν αναφέρομαι στην άγρια παρωδία και στη μαύρη κωμωδία, που αποτελούν εντελώς άλλης τάξης φαινόμενα) δεν είναι κάτι το οποίο ανθεί ιδιαιτέρως στη σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία. Με τη συλλογή διηγημάτων του «Δύο εποχές σε μία τρίτη» (εκδόσεις «Νεφέλη»), ο Μιχάλης Γ. Μειμάρης μάς θυμίζει αυτή τη μάλλον αγνοημένη κατεύθυνση και έρχεται να προστεθεί στη μικρή συντροφιά του Γιώργου Δενδρινού και του Νίκου Κουνενή, που την έχουν ακολουθήσει μέχρι στιγμής με πολύ κέφι.

Τα κομμάτια του Μειμάρη είναι κάτι λιγότερο από διηγήματα: με στοιχειώδη πλοκή και μόλις ιχνογραφημένα πρόσωπα, μοιάζουν περισσότερο με αυτοβιογραφικά ενσταντανέ από την πορεία ενός θετικού επιστήμονα ο οποίος είχε πάντα στραμμένο το βλέμμα στον παιγνιώδη κόσμο της τέχνης.

Ο συγγραφέας διδάσκει νέες τεχνολογίες στην επικοινωνία και την εκπαίδευση στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και τα κείμενά του είναι μια αναδρομή όχι μόνο στα παιδικά ή στα εφηβικά του χρόνια, αλλά και στη φοιτητική και την επαγγελματική του ζωή, στριμωγμένη μέσα στις προσχεδιασμένες και αυστηρά τυποποιημένες προδιαγραφές της.

Μοιράζοντας τους χώρους του ανάμεσα στην Αθήνα, το Παρίσι και τα ελληνικά νησιά, ο Μειμάρης μιλάει για τον πατέρα του και το οικογενειακό του περιβάλλον, για τα παρατράγουδα των σπουδών και της καριέρας του, όπως και για τους απρόσμενους όσο και ατέλειωτους έρωτες των καλοκαιρινών διακοπών. Με λόγο εκ πεποιθήσεως χαμηλότονο και αντιδιακοσμιακό, προτιμά αντί να στήσει μια ιστορία με αρχή, μέση και τέλος, να φωτίσει ένα χαρακτηριστικό της στιγμιότυπο ή να εκτρέψει αφηνιαστικά την αφήγηση από την κεντρική της ρότα προκειμένου να παίξει με μια προκλητικά τονισμένη ανθυπολεπτομέρεια.

Με μόνιμο πρωταγωνιστή τον εαυτό του, ο Μειμάρης αποκαθλώνει διακριτικά το σύμπαν: την επιστημονική του σταδιοδρομία, το απελευθερωμένο σεξουαλικό πνεύμα της δεκαετίας του 1970, την ιδεολογία του ήσυχου και τακτοποιημένου βίου, τις μονόδρομες κοινωνικές αξίες.

Το χιούμορ του, ωστόσο, δεν έχει τίποτε από την ηθικολογία του σατιρικού ελέγχου, που ευαγγελίζεται, λιγότερο ή περισσότερο φανερά, την αλλαγή των κατεστημένων πραγμάτων.

Ο αφηγητής του Μειμάρη δεν βασανίζεται από καμία διάθεση αλλαγής ή αποκατάστασης της πραγματικότητας. Φιλοσοφεί απλώς με τα ανθρώπινα και χαμογελάει (δεν λύνεται στα γέλια ούτε καγχάζει) μαζί τους σε μια προσπάθεια

θυμόσοφης κατανόησης της ουσίας τους.

Καλύτερα κομμάτια του τόμου, τα «OLUS, IMBOLIBUS», «Με τον πατέρα βάζοντας φωτιά στα εσπεριδοειδή της Αρτας», «Η εκδίκηση της γυφτιάς», «Καθηγητής σε ιδιαίτερο μάθημα», «Τούρκος είμαι, πλάφι τρώω όπως έλεγε κι ο πατέρας», «Ο μοναδικός μας Κ. Σταματελάτος», «Ο κοντραμπαντιέρης των Παρισίων». Όλα γεμάτα ανακουφιστική δροσιά και απροσποίητη χάρη.